

ВІРОВИЗНАННЯ ТА СТАТУТ
УКРАЇНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОЇ ЦЕРКВИ

**DECLARATION OF FAITH AND CONSTITUTION
OF THE UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CHURCH**

BY
Dr. C. Kostiw

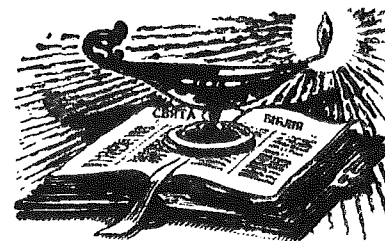

**THE UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST ASSOCIATION
OF EASTERN CANADA**

TORONTO — 1968 — CANADA

Д-р К. Костів

**ВІРОВИЗНАННЯ ТА СТАТУТ
УКРАЇНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОЇ ЦЕРКВИ**

**УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ
СХІДНОЇ КАНАДИ**

TORONTO — 1968 — КАНДАДА

PRINTED IN CANADA

Made and printed by

Harmony Printing Ltd., 3194 Dundas St., Toronto 9, Canada

З М І С Т

Передмова	7
В і р о в и з н а н н я	
I. Про Бога	11
II. Про гріх	12
III. Про відкуплення	13
IV. Про засоби ласки, їхній порядок та добровільний вибір	15
V. Про Святе Письмо	17
VI. Про Святе Хрещення	20
VII. Про Господню Вечерю	20
VIII. Про Христову Церкву	22
IX. Про освячення	27
X. Про шлюб	29
XI. Про державний порядок	30
XII. Про другий прихід Христа, про воскресіння мертвих і про останній суд	31
С т а т у т	
I. Назва	35
II. Осідок і територія діяльності	35
III. Приналежність	35
IV. Ціль і завдання Церкви	35
V. Членство	36
VI. Організація	41
VII. Припинення діяльності громади	49
VIII. Статут	50
IX. Загальні постанови	50
Література	51

С В І Т Л И Н И

Г. Сковорода	9
Д-р Л. Жабко-Потапович	33

П Е Р Е Д М О В А

“...бо Бог не є Богом безладу,
але миру” (1 Кор. 14:33).

Кожен поважний твір має свою генезу і його звичайно попереджує хоч коротка передмова. Це особливо стосується таких праць, як статuti й віровизнання, де не раз навіть окреме слово вимагає всебічної уваги й сумлінних дослідів.

Текст цього Віровизнання та Статуту, що його гостру потребу відчувалося не тільки в Канаді, але в Україні та в усій українській діаспорі, був прийнятий 16-ою Конференцією Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Східньої Канади, яка відбулася в Торонті 22-го червня 1968 р. Ця праця хоч і не велика об'ємом, проте вона важлива своїм змістом, і, як така, потребувала багато труду й молитов. Виникла вона з ініціативи нашого Братства на сході Канади, яке доручило д-рові К. Костеву написати її. У цій справі відбулося ряд нарад і перші відбитки цього Статуту були розіслані до всіх провідних працівників УЄБО СК для коректи. Більшість братів повернули відбитки з цінними примітками й доповненнями, які були старанно простудійовані та з вдячністю прийняті. Опісля це Віровизнання та Статут із відповідно поробленими поправками вислано до теологів, мовознавців і передових працівників на ниві Божій, як у Канаді, так і в Америці, а саме: пасторові П. Кіндратові (президентові Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Канади), пасторові О. Гарбузюкові (президентові Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков в ЗДА та Християнського Видавництва “Дорога Правди”), письменникові М. Подворнякові (головному редакторові “Християнського Вісника”), д-рові М. Гітліну (директорові Біблійної Школи) й іншим, які багато попрацювали над уточненням тексту. Д-р К. Костів

уважає за свій приємний довг особливо підкреслити велику допомогу, виявлену йому в цій праці пастором В. Гутшем та д-ром Л. Жабком-Потаповичем.

Усі вищезгадані особи доклали максимум старань, щоб цьому виданню надати характер усього євангельсько-баптистського Братства, і від імени УЄБО СК я висловлюю їм щирю подяку за всі їхні слушні зауваження. Брат К. Костів написав Статут та уклав Віровизнання на підставі Божого Слова, а при цьому використав вірогідні джерела, зокрема англійські й німецькі, як порівняльну літературу, подану наприкінці цього видання. Йому теж належить щира вдячність.

Ціль видання цього Віровизнання та Статуту є та, щоб кожен віруючий добре знав основи віри та як треба поводитися в Церкві. А віра й діла — це два важливі фактори в житті кожного віруючого. Знаючи одне, а нехтуючи другим, християнин може кульгати. А Бог не може благословляти будь-якого безладдя. Для того, власне, Він полишив нам Біблію, щоб ми з неї черпали все потрібне для прославлення Господа Ісуса Христа та для духовного будівництва й щоденного освячення.

Нехай же це скромне, але важливе, видання мандрує в душі молитви й під помазанням Святого Духа з рук до рук і приносить рясне Боже благословення для членів Христової Церкви на землі серед нашого українського народу.

Пастор Степан Тимців, Секретар
Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання
Східньої Канади.

Торонто, Канада,
місяця жовтня,
року Божого 1968.

Видатний педагог і письменник Г. Сковорода (1722-1794),
передвісник євангельсько-баптистського руху в Україні.

ВІРОВИЗНАННЯ

І. Про Бога

Ми віримо, що є тільки один живий, правдивий і вічний Бог¹⁾: Бог Отець, Бог Син і Бог Святий Дух²⁾; що в Своему естві та властивостях, як Свята Трійця, Вони досконалі, вічні, рівні й неподільні³⁾, так що Отець є правдивий вічний Бог⁴⁾, Син є правдивий вічний Бог⁵⁾ і Святий Дух є правдивий вічний Бог⁶⁾. Проте ми віримо не в трьох богів, а в єдиного⁷⁾, вічного⁸⁾, всемогутнього⁹⁾, премудрого¹⁰⁾, всевидючого¹¹⁾, всюдиприсутнього¹²⁾ Бога.

а) Ми віримо в Бога Отця, що створив небо й землю, все видиме й невидиме; Який є вічний, всемогутній, премудрий, всевидючий, всюдиприсутній і необмежний у Своїй творчості та славі.

б) Ми віримо, що Ісус Христос — Син Божий, є вічний, невидимий, всюдиприсутній, всезнаючий і всемогутній Бог. Ми віримо і визнаємо, що Ісус Христос задля нас, людей, і ради

¹⁾ 5 Мойс. 6:4; 1 Кор. 8:4, 6; 1 Тим. 2:5.

²⁾ Матв. 28:19; 1 Мойс. 1:26; 3:22; Ісаї 61:1; Матв. 3:16, 17; Івана 14:26; 2 Кор. 13:13; 1 Івана 5:7

³⁾ 1 Івана 2:23; Івана 10:30; 14:7-10; 16:13, 14.

⁴⁾ Ефесян 4:6; Матвія 6:9.

⁵⁾ Римл. 9:5; Івана 1:1-14; 20:28; 1 Івана 5:20; Жидів 1:3-10; Ісаї 9:6; Єрем. 23:5-6; Івана 5:23; 8:58-59.

⁶⁾ 1 Кор. 2:11; Матв. 12:32; Дії Ап. 5:3-4; 2 Кор. 3:17-18; 1 Мойс. 1:2; Пс. 33:6; Дії Ап. 20:28; 1 Кор. 3:16, 17; 12:11; Ефес. 4:30; 1 Петра 4:14.

⁷⁾ 1 Тим. 1:17; 5 Мойс. 6:4.

⁸⁾ Пс. 89:3; 2 Мойс. 5:14; 1 Тим. 1:17.

⁹⁾ Об'явлення 4:8; 1 Мойс. 17:1.

¹⁰⁾ Рим. 14:26; 11:33, 34; Ісаї 40:28.

¹¹⁾ Дії Ап. 15:18; Жидів 4:13; Пс. 138:2-4.

¹²⁾ Єрем. 23:24; Пс. 138:7-10.

нашого спасіння стався правдивою людиною, зачався від Святого Духа й народився від Діви Марії без гріха. Він об'явив нам Небесного Отця Самим Собою, Своїм Словом і Своїм Духом (Євангелія від Івана 14:7-11), умер на хресті задля наших гріхів та спасіння, третього дня воскрес із мертвих, вознісся на небо й сів по правиці Отця, і прийде вдруге, щоб судити живих і мертвих.

в) Ми віримо, що Святий Дух є вічний, всемогутній, всюдиприсутній, премудрий, навчаючий і животворний, Який впливає на людські серця, щоб їх охороняти від злого, а наставляти на добре. Ми віримо, що тільки Святий Дух є автором і джерелом відродження людини. Він нас схиляє до послуху Св. Євангелії, Він упевнює нас в спасінні та в Божому синівстві через Ісуса Христа, як нашого Спасителя. Ми віримо, що Святий Дух пробуває з Церквою, домуєчи в кожній відродженій і віруючій людині, як Дух правди та святости.

Ми віримо, що Святий Дух у День П'ятидесятниці злинув на апостолів і вони проголосили Святу Євангелію всім людям, що були тоді в Єрусалимі, їхніми рідними мовами. І це діяння Святого Духа незмінне за наших днів і таким полишиться аж до другого приходу Ісуса Христа.

Людина може пізнати Бога тільки через божественне об'явлення Святого Письма та Святого Духа¹³).

¹³) 1 Кор. 1:21; 2:14; Івана 14:26; Матв. 11:25-27; Рим. 10:17.

ІІ. Про гріх

Ми віримо, що Бог створив першу людину на Свій образ і на Свою подобу¹) доброю, святою й невинною²), щоб вона могла прославляти свого Бога й бути блаженною в спільності з Ним³). Однак через підступ сатани людина згрішила⁴),

¹) 1 Мойс. 1:27.

²) Екклез. 7:29; 1 Мойс. 1:31.

³) 1 Мойс. 2:25; 3:8.

⁴) 1 Мойс. 3:13; Об'явлення 20:2; Івана 8:44.

відпала від Бога, втративши образ і подобу Свого Творця, і зараз же тілом і душею попала в стан смерті⁵). Через те, що всі люди походять від Адама з однієї крові⁶), то тим самим вони стали спільниками тієї ж упалої й цілком зіпсутої природи⁷), так що вони вже зачаті й родяться в гріхах⁸) та з природи не є здібні й охочі, щоб робити добро⁹), а, навпаки, мають нахил до всякого зла¹⁰).

⁵) 1 Мойс. 2:17; Матвія 8:22; Ефес. 2:1; Рим. 8:6; 6:23; Кол. 2:13.

⁶) Дії Ап. 17:26.

⁷) Івана 3:6; Рим. 5:12-18; 1 Мойс. 6:3.

⁸) Пс. 50:7; 57:4.

⁹) Ефесян 2:3.

¹⁰) Рим. 8:7; Єрем. 17:9; Марка 7:21-22; Луки 24:25; Марка 16:14; Римлян 3:10-18.

ІІІ. Про відкуплення

Ми віримо, що Богові не мила смерть грішника і що Він зміг визволити людину від жахливих наслідків її гріхопадіння не інакше, як повним задоволенням Свого святого правосуддя¹); тому, власне, Бог споконвіку, ще перед заснуванням світу, передбачив на жертву убогання Свого одnorodженого Сина Ісуса Христа²). В наслідок цього Христос, Син живого Бога³), прийшов призначеного Богом часу на цю землю в подобі гріховного тіла⁴) і з'єднав у нім Своє вічне Божество з людським еством⁵) з правдивою людською душею й людським тілом⁶), які, однак, були досконалими й безвадними, так що ніколи не виникав гріх ані в серці Ісуса, ані в Його зовнішнім житті⁷). Ісус Христос ви-

¹) Жидів 9:22; 10:5-7.

²) 1 Петра 1:20.

³) Галатів 4:4; Матвія 16:16; 3:17.

⁴) Римлян 8:3.

⁵) Колосян 2:9; 1 Тимофія 3:16; Римлян 1:3-4.

⁶) Матвія 26:38; Жидів 2:14; 1 Тимофія 2:5.

⁷) Івана 8:46; 1 Петра 2:22; Жидів 4:15.

явив беззастережний послух Своему Небесному Отцеві, виконавши за нас увесь Божественний закон⁸⁾ та принісши за нас у жертву Своє тіло і Свою душу⁹⁾). Він став прокляттям за нас¹⁰⁾, прийнявши на Себе Божий гнів і кару за наші гріхи¹¹⁾).

Ми віримо, що це вічне й повне відкуплення¹²⁾, придбане Божим Сином, є єдиною підставою нашого спасіння¹³⁾ і через нього ми отримуємо прощення всіх наших гріхів¹⁴⁾, виправданя¹⁵⁾, вічну праведність¹⁶⁾, визволення від смерти, диявола й пекла¹⁷⁾, вічне життя¹⁸⁾; а крім цього, що через це відкуплення ми маємо силу ненавидіти гріх, умерти для гріха¹⁹⁾, бути заподливими в добрих ділах і чинити їх²⁰⁾).

Ісус, звершивши відкуплення Своєю смертю²¹⁾, третього дня воскрес із мертвих²²⁾, вознісся на небо²³⁾, засів по правіці величності на висоті²⁴⁾ і послав нам Свого Святого Духа²⁵⁾, Який прихляє нас і викликає в нас бажання вірою прийняти блага цього славного відкуплення²⁶⁾. Як Первосвященик, Ісус Христос заступається за нас перед Отцем²⁷⁾, перебуває з нами повсякденно аж до кінця віку²⁸⁾ і, врешті, забере нас на небо, де Він приготував для нас місце²⁹⁾).

8) Матвія 5:17; Галатів 4:4; Римлян 10:4; 5:19; Пс. 39:8-9; Матвія 20:28; Ісаї 41:21.

9) Ісаї 53:4; Жидів 5:8; Филип'ян 2:8; Луки 22:19; Пс. 21:15-16; Ісаї 53:11; Матвія 26:38; Луки 22:44; Жидів 9:28; 9:14, 26; 10:12, 14).

10) Галатів 3:13.

11) Захарія 13:7; Матвія 27:46; 2 Коринтян 5:21; Ісаї 53:5-6.

12) Жидів 9:12; Ісаї 45:17.

13) Жидів 5:9; Ісаї 53:5.

14) Ефесян 1:7; Колосян 1:14; 1 Івана 1:7; Матвія 26:28; Дії Ап. 20:28.

15) Римлян 3:24; 5:1.

16) Ісаї 61:10; Єремії 23:6; 2 Коринтян 5:21; Даниїла 9:24.

17) 1 Коринтян 15:26, 54, 55; Івана 6:40; 1 Мойс. 3:15; Колосян 1:13; 2:15; 1 Івана 3:8; Жидів 2:14-15; Ефесян 4:8; 1 Солунян 1:10.

18) 1 Івана 5:11-12; Івана 11:25-26; 3:36; 10:28; 2 Тимофія 1:10.

19) Тита 2:14; Римлян 6:14; 1 Івана 3:3; Дії Апостолів 15:9.

20) Филип'ян 4:13; 2:13; Римлян 7:21-22.

21) Івана 19:30.

22) Матвія 28; Марка 16; Луки 24; Івана 20; Дії Апостолів 2:32.

23) Луки 24:51; Марка 16:19; Дії Апостолів 1:9.

24) Марка 16:19; Жидів 1:3; 8:1.

25) Дії Апостолів 2:4; Івана 15:26; 16:7-14).

26) Дії Апостолів 16:14; Римлян 5:5; 8:14; Івана 16:13-14; Галатів 5:5.

27) Жидів 4:14; Римлян 8:34; 1 Івана 2:1.

28) Матвія 28:20.

29) Івана 14:3; 17:24.

IV. Про засоби ласки, їхній порядок та добровільний вибір

Ми віримо, що Бог установив засоби ласки, якими Він прихляє до Себе грішників і засвоює їм спасіння, придбане Ісусом Христом. Відносно них, Бог уклав відповідний порядок, який годі нам змінювати без порушення Божої волі¹⁾. Ці засоби ласки наступні: а) **Боже Слово**²⁾. Люди, навернені до Господа шляхом читання або слухання Божого Слова дією Святого Духа, приєднуються до Христової Церкви через б) **Святе Хрещення**³⁾. Члени такої Церкви звершають в) **Господню Вечерю**⁴⁾ (Причастя, Євхаристію), щоб таким способом звіщати Христову смерть та мати тіснішу спільність із Ним⁵⁾. Одночасно у Вечері Господній г) **спільність** святих знаходить свій найвищий вислів⁶⁾. Проте г) **молитва** є душею всіх засобів ласки⁷⁾ та взагалі допомагає нам зростати в ласці⁸⁾. Молитва, керована Святим

1) Івана 8:31; 14:21, 23; Матвія 28:20; Колосян 2:5.

2) Марка 16:15; Дії Ап. 2:14; 8:5; 8:35; 16:13; 16:32; 10:34-44; 18:4-5.

3) Марка 16:16; Дії Ап. 2:41, 8:12, 37, 38; 16:15, 33; 10:48.

4) Дії Апостолів 2:41-42; 20:7.

5) Івана 6:56.

6) 1 Коринтян 10:17.

7) Луки 3:21; Дії Апостолів 22:16.

8) Дії Апостолів 2:21; Римлян 10:11-14.

Духом, починається з першого моменту нового життя⁹⁾ й ніколи вже не вгаває в житті кожної віруючої людини.

Ми віримо, що Бог, за Своїм свобідним уподобанням¹⁰⁾ і за радою Своеї власної, ні від кого незалежної, волі, постановив спасти грішників¹¹⁾.

Через те, що Бог, за Своею недослідимою, відвічною й милосердною любов'ю ще перед заснуванням світу постановив, що Єгова-Помазанець Своїм втіленням (воплоченням) і Своею смертю має стати Спасителем¹²⁾, — то й ті особи із загубленого людського роду, яким у ході часу дійсно має бути засвоєне відкуплення, також були вибрані Отцем¹³⁾, їхні імена записані на небі¹⁴⁾, вони самі передані в руки Спасителя¹⁵⁾, як Його на-рід¹⁶⁾, як вівці Його отари, за яких Він поклав Свое власне жит-тя¹⁷⁾, як Його спадщина¹⁸⁾, як здобич Його смертної бороть-би¹⁹⁾, як Його наречена-молода²⁰⁾. Усім цим особам дароване вічне життя в Христі Ісусі²¹⁾, а одночасно Бог передбачив усі засоби, щоб привести їх до віри в Христа, до святости й укінці до вічного блаженства²²⁾. Ця Божа постанова незмінна та встановлена навіки²³⁾, так що ті, кого вона стосується, — ви-бранці, не можуть бути вихоплені з Христових рук²⁴⁾, але вони зберігаються Божою силою у вірі в Ісуса Христа та в любові до Нього, аж поки не стануть співспадкоємцями Божої слави²⁵⁾.

⁹⁾ Дії Ап. 9:6; 9:11.

¹⁰⁾ Ефесян 1:11; Римлян 11:34.

¹¹⁾ Івана 3:16.

¹²⁾ Дії Ап. 2:23; 3:18; Ефесян 3:10, 11; 1 Петра 1:20.

¹³⁾ Дії Ап. 13:48; Матвія 25:34; Марка 13:20; Івана 6:37; 6:65; 15:16; Дії Ап. 16:6; 18:9, 10; Римлян 8:28, 33; 9:11-16; 11:4, 5, 7; Ефесян 1:4; 2 Солунян 2:13; 2 Тимофія 1:9; Пс. 64:5; Матвія 20:16; Луки 18:7; 1 Корин-тян 1:26-29; Ефесян 2:8, 10; Колосян 3:12; Пс. 32:12.

¹⁴⁾ Об'явлення 17:8; Даниїла 12:1; Луки 10:20; Филип'ян 4:3; Об'яв-лення 20:12, 15.

¹⁵⁾ Івана 17:6, 9, 24.

¹⁶⁾ Матвія 1:21; Дії Ап. 18:10; Ісаї 53:8.

¹⁷⁾ Івана 10:15, 16, 26, 27.

¹⁸⁾ Ефесян 1:18; Пс. 28:9.

¹⁹⁾ Ісаї 53:12.

²⁰⁾ Об'явлення 21:9; Пс. 44.

²¹⁾ Івана 17:2; 10:28; Римлян 5:21; 6:23; 1 Івана 5:11.

²²⁾ Римлян 8:29, 30; 1 Петра 1:1-3; Ефесян 1:19; Ісаї 43:5-7.

²³⁾ Римл. 11:29; Филип'ян 1:6; Ісаї 54:10; Пс. 88:31-35; Ісаї 65:17, 19.

²⁴⁾ Римлян 8:38; Матвія 24:24; Івана 6:39; 10:28, 29; Римл. 7:23-25.

²⁵⁾ 1 Коринтян 1:8, 9; 1 Петра 1:3-5.

В. Про Святе Письмо

Ми навчаємо, що Святе Письмо Старого й Нового Запо-віту містить у собі 66 книг, а саме: Старий Заповіт — 39 і Но-вий Заповіт — 27. Обидві збірки святих книг — Старий і Новий Заповіти — прийнято називати Біблією, Божим Словом та Свя-тим Письмом.

Ми віримо, що Біблія є дійсно надхнена Святим Духом¹⁾, так що всі її книги містять у собі одне тільки й єдино правдиве Боже об'явлення людському родові й повинні бути єдиним дже-релом богопізнання, як також єдиним непомильним правилом і мірою віри та нашої поведінки²⁾.

Ми віримо, що шлях спасіння полягає в тому, що людина, читаючи або слухаючи Боже Слово, яке живе, діяльне й гостріше від усякого меча обосічного³⁾, — пробуджується зі свого грі-ховного сну⁴⁾, усвідомлює свої гріхи та провини, визнає себе винною й сердечно кається в них⁵⁾. Відчуваючи загрожуючу не-

¹⁾ 2 Тимофія 3:16; 2 Мойс. 19:9; 2 Самуїлова 23:2; Ісаї 1:2; Єремії 1:9; Івана 10:35; 2 Петра 1:20-21; Жидів 1:1-2; Луки 10:16; Матвія 10:20; 1 Солунян 2:13; Галатів 1:11-12; 1 Коринтян 2:13.

²⁾ 2 Петра 1:19; Пс. 118:105; Луки 16:29-31; 2 Тимофія 3:15-16; Іва-на 9:39; Дії Ап. 17:11; Римлян 1:16; 1 Коринтян 14:37; Галатів 1:8; Рим-лян 16:25, 26; 3:21; Об'явлення 22:18.

³⁾ Жидів 4:12; Єремії 23:29.

⁴⁾ Дії Ап. 2:37; Ісаї 55:10, 11; Луки 16:29-31.

⁵⁾ 2 Корин. 7:10; Луки 18:13; Пс. 50:6; Дії Ап. 17:30; Луки 7:37-48.

безпеку на дорозі вічного загину, людина спішить до Христа⁶⁾, як до Свого єдиного Рятівника та Спасителя⁷⁾, і вірою в Нього отримує прощення гріхів⁸⁾ та свідчення в своїм серці, що вона є Божою дитиною та спадкоємцем вічного життя⁹⁾). Ця велика переміна в серці грішника і його усвідомлення — це виключно праця Св. Духа¹⁰⁾, Який за ласкавою волею Бога супроводить посіяне зерно Божого Слова Своєю всемогутньою та плодотворною дією¹¹⁾ і таким способом призводить відродження грішника живим і тривалим Словом¹²⁾, відкриває його серце¹³⁾, освічує його душу¹⁴⁾ та породжує в ньому живу віру в Ісуса Христа¹⁵⁾.

⁶⁾ Івана 6:37; Матвія 11:28.

⁷⁾ Дії Ап. 4:11-12; Івана 14:6; 3:36.

⁸⁾ Римлян 3:24, 25, 28; Дії Ап. 26:17-18.

⁹⁾ Римлян 8:16, 17; Галатів 4:6; 1 Івана 5:10-11; Ефесян 1:13-14; 4:30; 2 Коринтян 1:21-22.

¹⁰⁾ 1 Коринтян 6:11; 12:3; Івана 6:45.

¹¹⁾ 1 Солунян 1:5; 1 Коринтян 2:4-5; Івана 6:63; Дії Ап. 10:44, 46; Езекіїля 37:7, 10.

¹²⁾ Івана 1:13; 3:3, 5, 6, 7; Якова 1:18; 1 Петра 1:23; Галатів 6:15.

¹³⁾ Дії Апостолів 16:14.

¹⁴⁾ Ефесян 5:8; 1 Коринтян 2:14.

¹⁵⁾ Ефесян 2:8.

VI. Про Святе Хрещення

Ми віримо, що на підставі ясных висловів Нового Заповіту встановлене Господом Святе Хрещення, яке має чинитися віруючими аж до другого приходу Ісуса Христа¹⁾, полягає в тому, що ординований проповідник (у виняткових випадках — передовий брат, конче уповноважений для цього церквою) в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа на хвилинку однократно занурює у воду новонавернену особу так, щоб вода покрила її,

¹⁾ Матвія 28:19-20.

і тоді підіймає її з води²⁾. Тільки таким чином виконується це Боже повеління³⁾, бо в цей спосіб ця Христова постанова зберігає своє глибоке первісне суттєве значення⁴⁾. У Святому Письмі також ясно зазначені ті особи, які мають підпорядкуватися цій постанові та з вдячним серцем прийняти цей засіб ласки. Отже, Святе Хрещення повинні прийняти ті люди, не грає ролі, до якого народу вони належать, які передусім через Святу Євангелію та свобідну Божу ласку покаються в своїх гріхах, навернулися до Ісуса Христа та всім своїм серцем повірили в Нього, як у свого особистого Спасителя⁵⁾.

Святе Хрещення — це перший плід віри й любові до Христа кожної спасенної людини, це її вступ на шлях беззастережного послуху Господеві⁶⁾ та до Його Церкви⁷⁾. Воно є урочистою заявою, визнанням грішника⁸⁾, який пізнав гріх у всій його жажливості й осуд усього свого ества⁹⁾, що він усю свою надію покладає тільки на смерть і воскресення Ісуса Христа, свого Спасителя¹⁰⁾, і вірить у Нього, як у свого Визволителя від прокляття й кари за гріх¹¹⁾, так що він тілом і душею присвячує себе Христові й зодягається в Нього¹²⁾, як у свою праведність

²⁾ Матвія 3:12-15; Марка 1:9; Матвія 3:16; Івана 3:23; Дії Апостолів 8:36, 38, 39.

³⁾ Ефесян 4:5; Римлян 6:5.

⁴⁾ Колосян 2:12-13.

⁵⁾ Марка 16:16; Дії Ап. 2:37, 38, 41; 5:14; 8:12; 8:37; 18:8; Галатів 3:26-27; Дії Ап. 10:42-48; 16:13-15; 16:29-34; Матвія 3:1, 2, 5-9; Марка 1:5; Луки 3:3; Дії Апостолів 13:24.

⁶⁾ Дії Ап. 2:38, 41; 9:6; 22:16; Івана 15:10, 14; Марка 16:16.

⁷⁾ 1 Коринтян 12:13; Дії Апостолів 2:47.

⁸⁾ 1 Петра 3:21; Жидів 10:22, 23; 4:14.

⁹⁾ Дії Ап. 2:36-37; 9:5, 6, 9; 16:29-30; Матвія 3:6.

¹⁰⁾ Дії Ап. 2:38; Римлян 6:3, 8; 2 Коринтян 5:14.

¹¹⁾ Римлян 6:23; 6:10-11; Ісаї 53:5; Дії Апостолів 8:35.

¹²⁾ Галатів 3:26-27.

і силу¹³⁾, розпинаючи свого давнього чоловіка з Христом і бажаючи ходити з Господом в обновленні життя¹⁴⁾).

Крім цього, Святе Хрещення теж являє собою урочисте проголошення й запевнення з Божого боку охрещуваному за вірою, що він занурений у Христа Ісуса¹⁵⁾ і таким чином із Ним умер, похований і воскрес¹⁶⁾, що його гріхи обмиті¹⁷⁾, та що він є улюбленою Божою дитиною, в якій Небесний Отець має Своє уподобання¹⁸⁾. Святе Хрещення викликає в охрещуваному за вірою виразнішу й сильнішу свідомість щодо його спасіння та блаженства¹⁹⁾. Натурально, це робить Бог, покладаючи на охрещуваного печать Святого Духа²⁰⁾, одначе це дізнає тільки та людина, в якій Господь ще перед актом хрещення Своїм Духом призвів дійсну спасенну віру в Божого Сина та в силу Його смерти й воскресення²¹⁾.

Святе Хрещення має ту особливість, що воно чиниться неповторно один тільки раз²²⁾ на підставі особистої віри охрещуваного, тоді як усі інші засоби Божої ласки повторюються й відновлюються впродовж усього життя християнина. Отже, треба особливо пильнувати, щоб ця дія була виконана як слід.

¹³⁾ Ісаї 45:23-24.

¹⁴⁾ Римлян 6:4-6.

¹⁵⁾ Римлян 6:3.

¹⁶⁾ Римлян 6:4, 8; Колосян 2:12-13.

¹⁷⁾ Дії Апостолів 9:9; 22:12, 13, 16; 2:38.

¹⁸⁾ Матвія 3:17; Ефесян 1:6.

¹⁹⁾ 1 Петра 3:21; Дії Ап. 8:39; 9:8-20; 6:31-34; Римлян 6:3-11.

²⁰⁾ Матвія 3:16; Жидів 1:9; 2 Коринтян 1:21-22; Дії Ап. 2:38.

²¹⁾ Ефесян 1:13.

²²⁾ Ефесян 4:5.

ВІІ. Про Господню Вечерю

Ми віримо, що Ісус Христос установив для Своєї Церкви дві постанови-тайни: Святе Хрещення і Господню Вечерю (Причастя, Євхаристію). Щоб віруюча особа могла бути учасником Господнього столу, вона зобов'язана виконати першу постанову, цебто прийняти Святе Хрещення.

Ця дарована Господом Його Церкві благодійна постанова-тайна, яку ми вважаємо за неоціненний засіб Божої ласки й яку ми маємо часто приймати¹⁾, полягає в тому, що ординований проповідник (у виняткових випадках — передовий брат, конче уповноважений для цього церквою) виголошує слова установлення Господньої Вечері й після вдячних молитов і ламання хліба подає хліб і вино для споживання членам церкви²⁾. Отже, за повелінням Ісуса Христа ми приймаємо Господню Вечерю під двома виглядами: хлібом і вином.

Викуплені кров'ю Агнця, пролитою на голгофському узгір'ї, маючи на увазі святий наказ Спасителя Ісуса Христа, повинні звіщати шляхом споживання Господньої Вечері про Христову смерть, як про єдину підставу їхнього життя та спасіння³⁾, аж до Його другого приходу. Цим благовістям оживає в серцях учасників Господнього столу спомин про Божого Сина, Його голгофську жертву за їхні гріхи й Він знову з'являється їм у Своїй духовній красі⁴⁾.

Ми віримо, що в Господній Вечері під цими двома святими виглядами — хлібом і вином — Ісус Христос дає споживати всім віруючим Своє тіло та Свою кров⁵⁾, хоч, правда, не тілесними устами, а духовними устами їхньої віри.

Причастя (спільнота) Христового тіла та крові в споживанні Святої Господньої Вечері⁶⁾ повинно бути для всіх віруючих божественним завдатком, через який зростає та скріпляється свідомість їхньої участі в Христі та в Його жертві⁷⁾, як також через який знову й знову засвідчується причасникам, що їм прощені їхні гріхи⁸⁾ на підставі їхньої віри. Господня

¹⁾ Дії Ап. 2:42, 46; 20:7.

²⁾ Марка 14:22-24; Матвія 26:26-28; Луки 22:17-20; 1 Кор. 11:23-25.

³⁾ 1 Коринтян 11:26; Івана 6:51; Ісаї 53:5.

⁴⁾ 1 Коринтян 11:23-25; 2 Тимофія 2:8.

⁵⁾ Пс. 41:3; Ісаї 55:2; Івана 6:57.

⁶⁾ 1 Коринтян 10:16.

⁷⁾ Луки 22:19, 20; Івана 6:57; 1 Івана 5:12; Івана 17:23; Римл. 8:32.

⁸⁾ Матвія 26:26-28.

Вечеря призначена тільки для тих, які Божою ласкою покалися, навернулися до Господа, стали Його співниками⁹⁾, прийняли Святе Хрещення¹⁰⁾ та живуть і випробовують себе за Божим Словом¹¹⁾.

⁹⁾ 1 Кор. 10:16-18, 20, 21; 5:11; Мтв. 7:6; 2 Кор. 6:14-18; 2 Петра 1:4.

¹⁰⁾ Матвія 28:19, 20; 1 Коринтян 12:13.

¹¹⁾ 1 Коринтян 11:27-33; 2 Коринтян 13:5.

VIІІ. П р о Х р и с т о в у Ц е р к в у

Ми віримо в одну соборну Христову Церкву, до якої належать усі ті, які вмерли для гріха, охрестилися у смерть Ісуса Христа та стали ходити в обновленні життя (Римл. 6:2-4).

Прийняття членів до Христової Церкви на землі відбувається шляхом Святого Хрещення¹⁾, що його встановив Господь, як засіб ласки для всіх навернених віруючих людей²⁾. За повелінням Ісуса Христа і Його апостолів³⁾, як також за прикладом первісної Церкви апостольських часів⁴⁾, та щоб виконати всі новозаповітні постанови⁵⁾, — обов'язок кожної віруючої спасенної особи полягає в тому, що вона не сміє відокремлено стояти осторонь і залишатися на самоті, але, навпаки, повинна мати спільність зі всіма іншими послідовниками Христа, як із членами одного тіла⁶⁾, як із живими каменями єдиного Божого дому⁷⁾, на будівництва один одного, на обопільне повчання, втіху, розраду й допомогу на дорозі спасіння⁸⁾, і щоб перебувати в апостольській науці, в спільності, в ламанні хліба та в молитвах⁹⁾.

¹⁾ Римлян 16:16; 1 Коринтян 12:13.

²⁾ Ефесян 4:15, 16; Жидів 10:24, 25; Римлян 12:5.

³⁾ Івана 17:22; 1 Петра 2:5; 2 Коринтян 6:16-17.

⁴⁾ Дії Апостолів 4:32; 1:14; 2:1, 41, 46, 47; 4:24.

⁵⁾ Матвія 18:15-17.

⁶⁾ 1 Коринтян 12:12-27.

⁷⁾ Ефесян 2:19-22; 1 Петра 2:5.

⁸⁾ 1 Солунян 5:11, 14; Колосян 2:18, 19; Юди 20.

⁹⁾ Дії Апостолів 2:42.

Таке об'єднання правдивих Христових учнів, засноване на Святій Євангелії, творить християнську Церкву¹⁰⁾. Незмінним і непомилним правилом, дороговказом і довідником Церкви залишається Боже Слово¹¹⁾.

Церковні уряди

Ми віримо, що тільки Сам Господь Ісус Христос є Головою Церкви¹²⁾; видимих же найвищих церковних голів на землі не признаємо¹³⁾.

Церква покликає пресвітерів та вибирає з-поміж своїх членів учителів і дияконів¹⁴⁾, яких присвячується на відповідне служіння шляхом ординації. Під ординацією (рукопокладанням, хіротонією) ми розуміємо урочистий акт, в якому за Божим Словом покликано чи вибрану Церквою особу відділяється на те служіння, до якого покликав її Господь, і яка зобов'язується вірно виконувати доручену їй працю під час покладання рук пресвітерів на неї і молитви над нею¹⁵⁾. (Від ординації треба відрізнити інсталяцію, що полягає у введенні ординованого пастора в його душпастирський уряд на терені стисло окресленої церковної громади).

Щодо поведінки ординованих працівників, то вони, як і попередньо, підлягають церковній дисципліні нарівні зі всіма іншими членами, однак при цьому треба пам'ятати слова ап. Павла: "Не приймай скарги проти пресвітерів, хібащо при двох чи трьох свідках"¹⁶⁾.

¹⁰⁾ Івана 10:27; 8:31.

¹¹⁾ 1 Коринтян 3:9-11; Ефесян 2:20.

¹²⁾ Ефесян 1:22; Колосян 1:18; Ефесян 4:15, 16; 5:23, 24.

¹³⁾ Матвія 20:25-27; 23:8.

¹⁴⁾ Ефесян 4:11, 12; Дії Ап. 14:23; 15:22, 25; 6:2-5; Римлян 12:7.

¹⁵⁾ Жидів 6:1-2; Дії Ап. 14:23; 13:3; 1 Тимофія 5:22; Титу 1:5; Дії Апостолів 6:6.

¹⁶⁾ 1 Тимофія 5:19.

Пресвітери й учителі

Ми не визнаємо ієрархічних ступенів поміж пресвітерами й учителями¹⁷⁾, і вважаємо, що біблійні назви, як, наприклад: єпископи, пресвітери тощо не означають вищих або нижчих церковних чинів.

Наукову підготову й відповідне знання на ці уряди ми вважаємо за бажане й корисне, хоч і не за необхідне¹⁸⁾. Найбільшою передумовою на ці уряди — це любов до Господа¹⁹⁾ та кваліфікації (якості) і дарування, подані апостолом Павлом у Посланнях до Тимофія й Тита²⁰⁾.

Пресвітери головують на зібраннях і керують ними, їм доручено впроваджувати в життя ухвали громади. Крім цього, вони мають обов'язок сумлінно й невинно піклуватися та дбати про душу²¹⁾.

Учителі уповноважені й зобов'язані проповідувати Слово Боже на богослуженнях²²⁾. Щодо євангельської чистоти їхнього повчання, то вони є під наглядом усієї громади²³⁾. У разі порушення проповідником євангельської науки, як вона подана в цьому віровизнанні, громада має право позбавити його проповідницького уряду, якщо він наполегливо залишається в своїм відступництві, не дивлячись на напоумлювання його²⁴⁾.

Святе Хрещення та Святу Господню Вечерю звершають, як пресвітери, так і вчителі²⁵⁾.

Уряди пресвітера й учителя можуть бути об'єднані в одній особі.

Одночасно з урядом пресвітера чи учителя дана особа може працювати за своїм фахом і за своєю професією на щоден-

¹⁷⁾ Матвія 20:25-27; 23:8-11; 1 Коринтян 4:9; 3:8.

¹⁸⁾ 1 Коринтян 1:17; 2:1-5; Матвія 4:18-22.

¹⁹⁾ Івана 21:15-16.

²⁰⁾ 1 Тимофія 3:1-7; Тита 1:6-9.

²¹⁾ Дії Апостолів 20:28, 31; Жидів 13:17.

²²⁾ Якова 3:1; 1 Тимофія 4:13; 2 Тимофія 4:2, 5 2:15.

²³⁾ Матвія 7:15; 1 Івана 4:1; Об'явлення 2:2; Колосян 2:8.

²⁴⁾ Галатів 1:8, 9; Римлян 16:17, 18; 1 Тимофія 6:3-5.

²⁵⁾ 1 Коринтян 4:1.

не утримання. Однак, за сприятливих обставин, бажаним є, щоб пресвітер чи учитель увесь свій час присвятив на духовне служіння²⁶⁾. У такому випадку, громада, за Божим повелінням, повинна забезпечити його задовільним утриманням у рамках своєї спроможности²⁷⁾.

Диякони

Диякони або служителі повинні визначитися поданими в Святому Письмі якостями й даруваннями²⁸⁾. Вони помагають пресвітерам і вчителям виконувати їхнє служіння. Однак головним чином їм доручено дбати про дочасні справи Церкви й добродійність²⁹⁾.

Обов'язки членів

Обов'язки членів Церкви полягають у взаємній сердечній любові³⁰⁾, у горливій діяльній участі, як у місії духовного спасіння людей, так і в усякому допомоговому ділі³¹⁾, в сумлінному користуванні засобами ласки й у виконванні наказів, що їх дав Церкві Господь Ісус Христос, як її Голова³²⁾. Зокрема кожен член має обов'язок брати участь у Господній Вечері³³⁾, регулярно вчашати на недільні богослуження та в буденні дні³⁴⁾. Тільки з причин крайньої необхідности та в разі недуги член Церкви є звільнений від обов'язку участі в Господній Вечері та його відсутність на богослуженнях і ділових зборах є виправдана³⁵⁾.

²⁶⁾ Дії Ап. 18:3; 20:33-35; 2 Солунян 3:8; 1 Коринтян 9:13, 14; Луки 10:7, 8.

²⁷⁾ Галатів 6:6; 1 Тимофія 5:17, 18; 1 Коринтян 9:7-14.

²⁸⁾ Дії Ап. 6:3; 1 Тимофія 3:8-12.

²⁹⁾ Дії Ап. 6:1-4.

³⁰⁾ Ів. 13:34,35; 1 Івана 3:11; 1 Петра 1:22; Івана 15:12, 17; Якова 2:8.

³¹⁾ 1 Івана 3:16-18; Римлян 12:15; Галатів 5:6; 1 Солунян 5:14.

³²⁾ Ефесян 5:24; 1 Івана 2:4; 2 Івана 6.

³³⁾ Матвія 26:27; Марка 14:23.

³⁴⁾ Жидів 10:25; Дії Ап. 1:14; 2:1; 4:24; Пс. 26:4; 121:1; 83:2, 3.

³⁵⁾ Пс. 115:9, 10.

Голосування

На ділових зборах усі справи Церкви, якщо це можливо, ухвалюються явним або таємним голосуванням³⁶⁾. Під час голосування всі члени мають рівні голоси³⁷⁾ й постанови рішення більшістю голосів. У таких рішеннях меншість повинна добровільно скоритись більшості, бо тільки таким чином може втриматись свобода і порядок у Божому домі³⁸⁾. (Повище не стосується віри й догматів Церкви).

Прийняття членів

Прийняття нового члена до Церкви відбувається шляхом голосування за попереднім ґрунтовним ознайомленням із його духовним життям і за його особистим визнанням віри перед Церквою³⁹⁾. Дуже побажано, щоб під час такого голосування була однозгідність у присутніх членів.

Церковна дисципліна

Христові приписи в Євангелії від Матвія 18:15-17 однаково стосуються до всіх членів і вони повинні точно додержувати їх. Кожен із членів має обов'язок із любов'ю приймати наставлення й упізнання, як також, у разі потреби, люб'язно та в доброму намірі нагадувати іншим членам про їхні прогріхи, не говорячи про це третім особам. Тільки після вилучення брата чи сестри, члени можуть уважати їх і ставитися до них, як до тих людей, які не належать до Церкви, цебто до народу Божого⁴⁰⁾.

³⁶⁾ Дії Ап. 15:22, 25; 21:21-23; Матвія 18:17.

³⁷⁾ Матвія 23:8, 11.

³⁸⁾ 1 Коринтян 14:40; 14:33; Колосян 2:5; Ефесян 5:21; 1 Петра 5:5; Матвія 18:17, 18.

³⁹⁾ 1 Тимофія 6:12; Жидів 4:14; Римлян 10:9, 10; Матвія 10:32.

⁴⁰⁾ Матвія 18:15-17.

Вилучення

Церква, додержуючи правила свого Основоположника Ісуса Христа, має право й обов'язок вилучити з-поміж себе й позбавити прав членства шляхом голосування тих осіб, яких поведінка й життя суперечать їхньому віровизнанню, які свідомо порушують будь-яку з Божих заповідей та які, не дивлячись на братнє наставлення й упізнання, не бажають опам'ятатися й щиросердо покаятися, а, навпаки, далі перебувають у гріху⁴¹⁾.

Крім цього, членів, які провинилися тяжкими гріхами, що викликають загальне згіршення, або багатократно повертаються до тих самих провин, і яких слова не заслуговують довір'я, — треба також вилучити з Церкви таким же способом, не дивлячись на їхнє запевнення в каятті⁴²⁾.

Повторне прийняття вилученого члена відбувається так, як кожне інше прийняття, цебто шляхом голосування за попереднім усебічним іспитом вилученої особи й визнанням нею гріхів перед Церквою⁴³⁾.

⁴¹⁾ 1 Коринтян 1:13; 2 Солунян 3:6; Тита 3:10-11; 1 Тимофія 1:19,20; 6:3-5.

⁴²⁾ 1 Коринтян 5:1-13; Матвія 3:8.

⁴³⁾ 2 Коринтян 2:6-8.

ІХ. Про освячення

Ми віримо, що без святости ніхто не побачить Господа¹⁾. Святість — це наслідок виправдання грішника через його віру в Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя, і вона неподільно зв'язана з виправданням²⁾.

Освячення полягає в тому, що відроджена людина, після усунення влади гріха з її серця³⁾, під тривалим впливом Святого

¹⁾ Жидів 12:14; 1 Петра 1:15; 1 Солунян 4:3, 7; Ефесян 1:4.

²⁾ 1 Коринтян 1:30; Римлян 6:2; Івана 15:2; Якова 2:17; Матвія 7:17; Галатів 5:22; Ефесян 2:10.

³⁾ Римлян 6:14, 22.

Духа⁴⁾ докладає всіх зусиль і старань, аби вмерти для гріха⁵⁾, який ще й далі діє на неї, та щоб виконувати закон свого Бога⁶⁾, приносячи в живу приемну жертву Богові свою душу та своє тіло⁷⁾, через які прославляється Бог⁸⁾. Проте, силкуючись свято жити, віруюча людина може ще впадати в різні прогріхи й немочі⁹⁾, яких вона ніколи не виправдує¹⁰⁾, але глибоко уболіває над ними та щиросердо розкаюється в них¹¹⁾, знаючи, що своїми прогрішіннями вона засмучує свого ласкавого Бога¹²⁾ і порушує свій мир із Ним¹³⁾. У такому випадку вона не знаходить для себе спокою так довго, доки не отримає знову прощення гріхів¹⁴⁾ і не стане далі ходити більше обережно¹⁵⁾.

Свята дитяча любов до Бога й до Його заповідей — це суть освячення¹⁶⁾, і ця, власне, любов, запалена, бережена та плекана Св. Духом у серці віруючої людини¹⁷⁾, поступово перемінює таку особу в Божий образ¹⁸⁾. Ми вважаємо, що освячення віруючих людей продовжується по всі дні їхнього життя на цій

4) Римлян 8:14.

5) Римлян 7:21; 8:13; Колосян 3:5, 10; Жидів 12:1; Ефесян 4:22-32; Тита 2:11, 12.

6) Жидів 8:10; Римлян 7:22; Пс. 118:29, 111-113.

7) Римлян 12:1.

8) 1 Коринтян 6:20.

9) Римлян 7:19, 23, 24; Галатів 5:17; 1 Івана 1:8, 9; 3:3; Приказки 20:9; Еклезіястова 7:21.

10) Пс. 50:5.

11) 2 Коринтян 7:9; Пс. 50:19; 38:5-7.

12) Пс. 50:6; Матвія 26:75.

13) Пс. 37:4.

14) Пс. 31:3-6; Матвія 6:12.

15) Ефесян 5:15, 17; Пс. 50:14, 15.

16) 2 Коринтян 5:14; 1 Коринтян 13:1, 3, 13; 14:1; Ефесян 4:15; 2 Солунян 3:5; 1 Івана 4:19; 5:3.

17) Римлян 5:5.

18) Ефесян 4:23, 24; 2 Коринтян 3:18; Колосян 3:10.

землі¹⁹⁾ та що всі діти Божі, не дивлячись на їхні зусилля свято жити, завжди потребують прощальної Божої ласки в крові Ісуса Христа²⁰⁾.

19) 2 Коринтян 7:1; 1 Коринтян 9:24-27; 1 Тимофія 2:15.

20) Жидів 4:16; 1 Івана 1:7; Якова 2:10; Даниїла 9:18; Римлян 3:27, 28; 4:4-8; 1 Петра 1:2.

Х. Про шлюб

Ми віримо, що Бог установив шлюб¹⁾ для обопільної допомоги між чоловіком і жінкою²⁾, для продовження людського роду³⁾ та щоб уникати розпусти⁴⁾. Ми віримо, що чоловік повинен мати тільки одну жінку, а жінка — тільки одного чоловіка впродовж їхнього життя обох⁵⁾.

Ми вважаємо, що відроджені християни можуть одружуватися тільки з віруючими особами в Господі⁶⁾.

Шлюб — це Божя й державна постанова, тому ці обидві установи маюць затвердити його. Перше затвердження дістається в Церкві шляхом Божого Слова й молитви⁷⁾, а друге — за законом даної держави⁸⁾.

Ми вважаємо розводи, dokonані з причин не згідних із Божим Словом, як також повторне одруження з розведеними, за недозволені⁹⁾. Однак із причин перелюбу¹⁰⁾ або в разі зло-

1) 1 Мойс. 2:24; Жидів 13:4; Ефесян 5:5, 22-33).

2) 1 Мойсеєва 2:18.

3) 1 Мойсеєва 1:27, 28.

4) 1 Коринтян 7:2; 7:9.

5) Матвія 19:4-6; 1 Коринтян 6:16.

6) 2 Коринтян 6:14-18; 1 Коринтян 7:39; 9:5, 6; 1 Мойсеєва 6:1-3; Ісуса Навина 23:12, 13; 1 Цар. 11:1-8; Ездри, розділи 9 і 10; Неємії 13:23-28.

7) Матвія 1:18; 25:1-10; Івана 2:1-2; Матвія 22:1-12.

8) Колосян 3:17; 1 Тимофія 4:3-5.

9) Матвія 19:6-8; 1 Коринтян 7:10, 11.

10) Матвія 19:9.

вмисного залишення невіруючою стороною¹¹⁾), ми вважаємо, що розвід і повторний шлюб невинної сторони є дозволений. На випадок розводу або повторного шлюбу конче треба додержуватись постанов цивільного закону даної держави¹²⁾).

¹¹⁾ 1 Коринтян 7:12, 13, 15.

¹²⁾ 1 Петра 2:13.

Х I . П р о д е р ж а в н и й п о р я д о к

Ми віримо, що державний порядок є Божою постановою¹⁾ і що Він наділяє державні уряди владою для захисту й оборони добрих людей та для карання тих, хто чинить зло²⁾). Ми визнаємо за свій обов'язок безумовно коритися владі й виконувати всі її закони³⁾), якщо вони не обмежують свободного виконання повинностей нашої християнської віри⁴⁾), як також ми повинні полегшувати владі її тяжке завдання своїм тихим і спокійним життям у всякій побожності та чистоті. З Божого наказу ми визнаємо за свій обов'язок молитися за державний уряд⁵⁾), аби він за Божою волею й під Його ласкавою охороною міг так вживати дорученої йому влади, щоб у державі панував мир і справедливість.

Ми навчаємо, що Слово Боже забороняє клястися⁶⁾), нато-мість богобійне й урочисте покликання нашого Господа на свідка правди — законно вимагане й чинене перед владою — вважаємо тільки за молитву в особливій формі⁷⁾).

¹⁾ Римлян 13:1, 2.

²⁾ Римлян 13:3, 4; 5 Мойсеєва 16:18.

³⁾ Римлян 13:5, 7; Тита 3:1; 1 Петра 2:13, 14, 17.

⁴⁾ Матвія 22:21; Дії Апостолів 4:19, 20; 5:29, 42.

⁵⁾ Єремії 29:7; 1 Тимофія 2:1-3.

⁶⁾ Матвія 5:34, 37; Якова 5:12.

⁷⁾ Римлян 1:9; 2 Коринтян 1:23; Галатів 1:20; Филип'ян 1:8; 1 Солунян 5:27; Об'явлення 10:5-6; Жидів 6:13, 16-18; 7:20, 21, 28; 1 Мойсеєва 24:3, 9; Ездри 10:5; 5 Мойсеєва 6:13; 10:20; Ісаї 65:16, 17; Єремії 12:15, 18.

Ми віримо, що влада, яка й за висловами Нового Заповіту не даремно носить меча, має право й обов'язок згідно з Божим законом карати злочинців⁸⁾ та вживати меча для захисту й оборони своїх громадян. Через це, власне, ми визнаємо за свій обов'язок, у разі вимоги влади цього від нас, відбувати військову службу⁹⁾). Проте ми вважаємо, що влада не сміє застосовувати примусу до тих своїх громадян, які за велінням свого сумління просять звільнити їх від виконання військових повинностей із зброєю в руках (2 Мойсеєва 20:13; Матвія 26:52).

Ми не бачимо перешкоди з боку нашого вірування, щоб віруючі люди не могли займати державних посад та працювати в місцевих самоуправах¹⁰⁾).

⁸⁾ Матвія 26:52; 1 Мойсеєва 9:6.

⁹⁾ Луки 3:14; Дії Апостолів 10:1-2.

¹⁰⁾ Луки 3:12-13; Римлян 16:23; Филип'ян 4:22; Дії Апостолів 13:7, 12; 16:34-36).

Х II . П р о д р у г и й п р и х і д Х р и с т а , п р о воскресіння мертвих і про останній суд

Ми віримо в другий прихід Господа нашого Ісуса Христа¹⁾ в Його могутності та славі²⁾). Ми вважаємо день Його з'явлення за корону-завершення чину відкуплення³⁾), бо того дня очі всього світу побачать правду й чудову велич Його славного відкуплення⁴⁾). Зокрема вони побачать укоронованого Царя

¹⁾ Дії Ап. 1:10-12; Захарія 14:4-5; 1 Коринтян 11:26; Об'явлення 1:8; 3:11; 22:7, 20.

²⁾ Матвія 16:27; 25:31; 2 Солунян 1:7; Пс. 23:7-8.

³⁾ 1 Коринтян 1:7-8; Филип'ян 3:20; Якова 5:7-8; Жидів 9:28; 1 Івана 2:28; Тита 2:13; 2 Петра 1:16; 1 Петра 1:7-9; 5:4; Филип'ян 2:16; 1 Солунян 1:10; 2:19; 2 Петра 3:12, 13.

⁴⁾ Об'явлення 1:7; Матвія 24:30; 25:31, 32; Филип'ян 2:9-11; Римлян 14:10-11.

слави⁵⁾, а з Ним — Його Наречену, Церкву⁶⁾, бо вмерлі в Христі воскреснуть тілесно⁷⁾ в прославленій славі⁸⁾, будуть бачити Ісуса, як Він є, будуть подібні до Нього й будуть царювати з Ним⁹⁾.

Ми віримо також у воскресіння нечестивих і неправедних людей¹⁰⁾, у всесвітній суд¹¹⁾, коли всі люди з'являться перед судовим престолом Христа, щоб кожен прийняв згідно з тим, що він зробив, як був у тілі: чи добре, чи зле¹²⁾. Як усім Своїм послідовникам, які повірили в Нього, Син Божий дасть вічне блаженство¹³⁾, — так і всім нечестивим неправедникам Він проголосить тоді присуд вічної кари¹⁴⁾.

Ми непохитно тримаємося точних і ясних висловів Святого Письма, які представляють нам незмінними, як блаженство праведників, так і муки нечестивих людей, після цього земного життя. Ми віримо, що обидва ці стани — стан блаженства та стан мук — є вічні¹⁵⁾, а тому ніякого переходу з одного стану в другий не може бути в позагробовому житті, як також ніхто після своєї смерті не зможе вже спастися¹⁶⁾.

Ми ж, маючи на увазі слова нашого Господа Ісуса Христа: “Ого, незабаром приходжу!” — глибоко віримо в перемогу добра над злом, цією вірою живемо, для Його приходу працюємо й у цій надії молимося: “Прийди, Господи Ісусе!”

5) Об'явлення 11:15, 17; Ісаї 24:23; Захарія 14:9.

6) Лк. 21:27, 28; 2 Сол. 1:10; Кол. 3:3-4; Об. 19:6-9; 21:9-27; Ів. 17:24.

7) 1 Солунян 4:13-18; Римлян 8:23; 1 Коринтян 15:16-29, 23; Івана 19:25-27; 6:40, 54; Римл. 4:17; 2 Кор. 4:14; Ісаї 26:19; Ісуса Нав. 13:14.

8) 1 Коринтян 15:42-43, 53; 15:12-57; Филип'ян 3:21.

9) 1 Івана 3:2; Пс. 16:15; Об'явлення 20:4, 6; 5:10.

10) Івана 5:28, 29; 24:15; Даниїла 12:2.

11) Дії Апостолів 17:30-31; Юди 14, 15; Об'явлення 20:11-13.

12) 2 Кор. 5:10; Римл. 2:6, 14; 10:12; Гал. 6:8; Об. 22:12; Еккл. 12:14.

13) Матвія 25:34; Римлян 9:23; Об'явлення 14:13.

14) Мт. 25:41; Рм. 2:5; 9:22; 1 Сол. 1:10; 2 Пт. 2:9; Об. 6:16, 17; 20:15.

15) Матвія 25:46; 3:12; 25:10-12; Марка 9:43-48; Луки 13:25-28; 2 Солунян 1:7-9; Юди 7, 13; Об'явлення 14:11; 20:10, 15; Приказки 1:24-32.

16) Луки 16:24-26; Жидів 9:27.

Пастор д-р Л. Жабко-Потапович, визначний біограф Г. Сковороди, президент Всеукраїнського Євангельсько-Батистського Братства.

СТАТУТ

Розділ I

НАЗВА

§ 1. Ця церковна громада має офіційну назву УКРАЇН-СЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА в

Розділ II

ОСІДОК І ТЕРИТОРІЯ ДІЯЛЬНОСТІ

§ 2. Місцем осідку Церкви є місто, в провінції

§ 3. Територія діяльності Церкви розтягається на все місто і його околицю радіусом 100 миль.

Розділ III

ПРИНАЛЕЖНІСТЬ

§ 4. Ця Церква входить до складу Української Євангельсько-Баптистської Конвенції Канади, заїнкорпорованої домініяльним актом Канадійського Парляменту 13-го липня 1961 року. (4th Session, 24th Parliament, 9-10 Elizabeth II, 1960-61. The Senate of Canada, Bill S.-18. An Act to incorporate Ukrainian Evangelical Baptist Convention of Canada. Assented to 13th July, 1961).

Розділ IV

ЦІЛЬ І ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ

§ 5. Регулярно влаштовувати публічні богослуження та проповідувати Святу Євангелію; звершати Святе Хрещення й Вечерю Господню; ординувати й інсталювати церковних працівників (рукопокладати та вводити в уряд пресвітерів, дияконів й інших місійно-церковних працівників); звершати акт вінчання й інші церковні треби.

§ 6. Пильно вивчати Боже Слово, як єдину непомильну норму християнської віри й досконалий дороговказ поступування в усіх галузях людського життя.

§ 7. Поширювати Царство Боже шляхом евангелізації, місійно-душпастирських відвідин, духовної літератури, відповідними програмами радіоблагівістя й телебачення, вокально-музичними концертами та підтримкою місійної, педагогічної й харитативної праці Української Євангельсько-Баптистської Конвенції Канади, як також інших союзів і місій.

§ 8. Задовольняти духовно-релігійні й душпастирські потреби своїх членів і симпатиків, виховувати молодь і доріст у науці й страху Господнім, утримувати для цього відповідних церковних працівників та, взагалі, підтримувати всяке добре діло, що впливає з євангельського вчення.

§ 9. Збирати матеріальні засоби на церковно-місійні, педагогічні, видавничі й харитативні цілі.

§ 10. Набувати рухоме й нерухоме майно, щоб могли успішно виконувати доручене Церкві Господом завдання й повеління.

§ 11. Піклуватись і дбати про вдів, сиріт і бідних.

Розділ V ЧЛЕНСТВО

§ 12. Церква складається з відроджених членів, які народилися згори від Святого Духа й Божого Слова, повірили в Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя й Господа, покаялися, прийняли Святе Хрещення в духовно дорослому віці за вірою через повне занурення у воді та провадять бездоганне християнське життя.

Прийняття членів

§ 13. Церква приймає відроджених християн у своє членство

а) На підставі визнання їхньої віри та хрещення (2 Тим. 1:12; Дії Ап. 16:30-33; Івана 3:16; 5:24).

б) На підставі поручальних посвідок з інших баптистських або фундаментальних євангельських церков, які визнають ті самі новозаповітні принципи, зокрема практикують Святе Хрещення в духовно дорослому віці за вірою через повне занурення у воді (Дії Ап. 18:27).

в) На підставі свідчення інших або особистого й бездоганного християнського життя тих кандидатів, які з поважних причин не можуть пред'явити Церкві поручальних посвідок із їхніх попередніх церков (Дії Ап. 9:26-28).

г) На підставі щирого визнання гріхів і задовільного доказу каяття тих осіб, які були вилучені з Церкви й забажали знову відновити своє членство (Гал. 6:1-2; 2 Кор. 2:1-11; Луки 17:5; Матвія 18:15-22).

§ 14. Віруючі, відроджені Святим Духом, християни, які бажають прийняти Святе Хрещення та стати членами Церкви, повідомляють про це на письмі чи усно пастора або когось іншого з Церковної Ради (диякона, секретаря тощо).

§ 15. Церква на своїм членським зібранні на пред'явлення Церковної Ради однозгідно явним або тайним голосуванням вирішує справу прийняття нових членів у їхній неприсутності.

Обов'язки, права та привілеї членів

§ 16. Члени цієї Церкви повинні бути добре обізнані з Біблією, пильно вивчати її, зростати в Божій ласці, в освяченні й у пізнанні Його духовних глибин; вистерігатись неточностей у слові й ділі, викорінювати з свого життя всі недобрі звички й нахили; дбати про чистість серця, пристойний зовнішній вигляд і гідну Ісуса Христа поведінку в щоденних зустрічах і співпраці з людьми та не одружуватися з невірними.

§ 17. Своєю лояльністю до Бога й Церкви члени виявляють тим, що поважають і люблять своїх церковних працівників на чолі з пастором, щоденно моляться за них, морально й матеріально підтримують їх та слухають їх, як авторитетних осіб у церковно-духовних справах; регулярно відвідують богослуження, беруть участь у Вечері Господній, вчащають на членські зібрання й жертвують на діло Боже (бажаним щонайменше десятину свого зарібку); присвячують свій час, здібності й засоби

для якнайкращого поширення проповіді Святої Євангелії, беручи діяльну участь у різних галузях праці Церкви; плекають між собою братню любов, зберігають у таємниці дискусії й постанови членських зборів і не говорять нічого про внутрішні справи Церкви з нечленами. На випадок переїзду до іншого міста, член має подбати, щоб Церква виготовила для нього поручальну посвідку.

§ 18. Члени мають право вибирати й бути вибраними до Церковної Ради, як також на делегатів ділових зборів Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Східньої Канади, і користуватись усіми іншими правами та привілеями, які прислужують їм на підставі приналежності до Церкви.

§ 19. Рухоме й нерухоме майно є власністю Церкви для цілей і вжитку її членів.

§ 20. Члени, які добровільно вибули з членства цієї Церкви або були скреслені чи вилучені з Церкви, автоматично втрачають усі права до церковного рухомого й нерухомого майна.

Вибуття з членства

(Добровільне, упізнання [замітка], скреслення й вилучення)

§ 21. З моментом смерті дана особа перестає бути членом цієї Церкви. Крім цього, кожен член має право добровільно вибути з членства цієї Церкви, склавши відповідну заяву на руки пастора або проводячого Церкви. Церква звичайно пересилає поручальну посвідку прямо до тієї євангельсько-баптистської церкви, до якої мають намір приєднатися її члени. Якщо ж члени мають намір приєднатися до церкви, яка не визнає баптистських новозаповітних принципів, то таким членам треба видати членську посвідку. Справу добровільного вибуття членів із Церкви й виставлення поручальних чи членських посвідок вирішується на пропозицію пастора або проводячого на членському зібранні звичайною більшістю голосів.

§ 22. Щоб виконати повеління Ісуса Христа: "Ви — сіль землі. Ви світло для світу" (Матвія 5:13-14), — Слово Боже накладає на Церкву обов'язок дбати про високий духовний і моральний рівень життя своїх членів. Члени, які навмисне та свідомо занедбують або порушують Божі заповіді, новозаповітну

науку, принципи християнського життя, церковні обов'язки та приписи цього Статуту, — підлягають церковній дисципліні, що її основною метою є ідея виправлення винних членів, щоб спонукати їх до каяття.

§ 23. Найбільш поширеними засобами церковної дисципліни є упізнання (замітка), скреслення з членства й вилучення.

§ 24. Членські збори звичайною більшістю голосів можуть висловити упізнання тим членам (взяти на замітку), які, не зважаючи на просьби, нагадування й догани, — легковажно й недбайливо ставляться до Божих заповідей і порядку в Церкві, зневажають церковних працівників, сіють розбрат, виступають проти церковних рішень, продовжують жити за цюгосвітніми звичками, вживають простацьких слів, згіршують інших членів і прихильників своєю нехристиянською поведінкою й іншими чинами засмучують Святого Духа та порушують гармонію та спокій у Церкві.

Упізнання (замітка) тимчасово позбавляє члена права участі в членських зібраннях, права голосування, привілею прилюдно навчати в Церкві й участі у Вечері Господній.

§ 25. Члени, які, не зважаючи на душпастирські нагадування свого пресвітера та дияконів, без поважних причин не відвідують богослужень і не беруть участі у Вечері Господній послідовно впродовж 6 місяців, після офіційного повідомлення підлягають скресленню з церковного членства.

Справу скреслення даної особи з членства рішає членське зібрання звичайною більшістю голосів. Секретар Церкви має обов'язок негайно окремим листом повідомити таку особу про дату її скреслення з членства.

§ 26. Слово Боже накладає на Церкву обов'язок вилучити з-поміж себе тих членів, які живуть по-ледачому (2 Сол. 3:6); мають між собою конфлікти — незгоди, суперечки й непорозуміння (Матвія 5:21-26; 18:15-17); свідомо поширюють вчення й догмати, протилежні Святому Письму (Тита 3:10-11; Галатів 1:8-9; 2 Петра 2:1-3; 2 Івана 1:10-11) та порушують 10 Божих Заповідей (1 Коринтян 5). Крім цих 4 основних видів гріха вилучення може бути застосоване супроти й тих членів, які після відповідних нагадувань, доган і упізнень усе ж таки

продовжують жити й діяти на вічну загибель своїх душ та на шкоду Церкві.

Оскарження проти члена треба внести в письмовій формі на руки пастора або проводячого Громади щонайменше на 3 тижні перед членськими зборами. Коли б душпастирські заходи в справі поєднання членів виявилися безуспішними, пастор передає оскарження секретареві Церкви, який має обов'язок доручити копію оскарження оскарженому членові щонайменше на 14 днів перед членськими зборами, повідомити його про дату й місце членських зборів і закликати оскарженого члена необхідно явитися на ті збори.

Усі жалоби, оскарження, закиди й непорозуміння мусить підписати особа, яка вносить їх, подаючи прізвище оскарженого, час і місце провини та суть жалоби, оскарження, закиду чи чварів. Усі ці листи пастор або проводячий вносить до Церковної Ради для розгляду й підготовки на членські збори.

У повідомленнях до членів про скликання членських зборів треба необхідно виразно зазначити, що в програму денного порядку зборів входить розгляд оскаржень на даного члена.

Членське зібрання в справі вилучення винного члена треба переводити з найбільшою обережністю, любов'ю та справедливістю, щоб усі присутні зрозуміли, що ніхто не має жодного упередження до оскарженого члена, а йдеться тут тільки про святість Божої справи та щире розкаяння грішника.

§ 27. Під час полагоджування закидів, оскаржень і обвинувачень, — обвинуваченому членові завжди треба дати можливість захищати себе й доводити перед Церквою свою невинність або щире каяття.

§ 28. Коли оскарженому членові доведено його гріх і він на членському зібранні виявить свою покірність, визнає свою вину, перепросить співбратів, сестер і Церкву та покається перед Богом у ширій молитві, — то такому братові чи сестрі треба все простити й не вилучувати з Церкви, а мати тільки нагляд над таким членом, бо наш Бог невимовно милосердний і прощає всім тим, які визнають свої гріхи й покалися в них.

Однак за гріхи, що мають публічно-громадський характер, як, наприклад: крадіж, фальшування документів, сексуальні злочини тощо, винних членів треба вилучити.

§ 29. Церква повинна вжити відповідних дисциплінарних засобів супроти винного члена включно з вилученням його. У випадку, коли б обидві сторони (оскаржувач і обвинувачений) не хотіли прийняти церковного рішення, то їм обидвом загрожує вилучення.

§ 30. Після всебічного розгляду оскарження, оборони оскарженого й перевірки доказового матеріалу відбувається голосування в неприсутності оскарженого члена. Отже, коли оскаржений член не дасть задовільного виправдання й не розкається в доведених йому гріхах, як також без поважних причин не з'явиться на членські збори, не зважаючи на своєчасне повідомлення його про це, — тоді відбувається голосування за чи проти внеску вилучення.

§ 31. Коли меншість членів голосує проти внеску вилучення, то проводячий зборами має обов'язок пояснити їм вагу справи та закликати їх не солідаризуватися з явно доведеним гріхом, а підпорядкуватися більшості.

Секретар Церкви має обов'язок окремим листом негайно повідомити дану особу про її вилучення.

Розділ VI

ОРГАНІЗАЦІЯ

§ 32. Українська Євангельсько-Баптистська Церква в , заховуючи духовну й догматичну єдність зі всіма баптистськими й євангельськими фундаментальними церквами в Канаді й інших краях, — є рівна в правах із ними й ні від кого незалежна. Своєю організаційною структурою вона базується на демократичних принципах, де всі церковні уряди походять із вибору й де кожен член має рівне право, цебто користується однаковим правом вибирати й бути обра-

ним на всі церковні уряди в залежності від роду дарувань, які він отримав від Господа й належно їх розвинув.

§ 33. Хоч Сам Господь Спаситель є Головою Своєї вселенської невидимої Церкви, то проте ця Церковна Громада, як і кожна інша місцева баптистська церква, визнає й підпорядковується засаді більшості в усіх т. зв. дочасних справах, які не відносяться до віри й новозаповітних догматів. Найвищим органом цієї Церкви є Загальні Членські Збори, яких ухвали й рішення є остаточними й обов'язковими для всіх її членів, — а органом управління цієї Церкви є Церковна Рада.

Загальні Членські Збори

§ 34. Загальні Членські Збори бувають звичайні й надзвичайні. Звичайні регулярні збори повинні відбуватися раз на три місяці, а річні збори — не пізніше двох місяців після закінчення ділового року. Церковна Рада встановлює місце, дату й час загальних зборів; накреслює проект денного порядку нарад і його пред'являє загальним зборам на затвердження. Скликання загальних зборів проголошує пресвітер двічі на публічних богослуженнях у частині церковних оголошень щонайменше 14 днів перед датою зборів. Церковна Рада може також в інший довільний спосіб, який буде вважати за відповідний, скликати та проголошувати членські збори.

Надзвичайні Загальні Членські Збори скликає Церковна Рада з власної ініціативи або на умотивовану вимогу пресвітера, Комітету Дияконів, Контрольної Комісії, як також з ініціативи 10 членів, пред'явленої секретареві чи проводячому Церкви в писемній формі, оголошенням за два тижні наперед. Надзвичайні збори обговорюють і рішають тільки ті справи, задля яких були скликані згідно з оголошенням про членські надзвичайні збори.

§ 35. Щонайменше половина членів, що живуть в місцевості осідку цієї Церкви, плюс один, на зборах становлять кворум, цебто найменше число членів, потрібне, щоб ухвали зборів були правосильні. Якщо не з'явиться вимагане мінімальне число членів, проводячий повинен відкликати збори на інший день, не пізніше однак 15 днів. Постанови вдруге скликаних у наслідок

цього зборів є обов'язковими, не дивлячись на кількість присутніх членів.

§ 36. Членськими зборами й засіданнями Ради керує проводячий. Голосування відбувається явно через піднесення рук чи повстання з місця. На домагання не менше 5 членів голосування відбувається таємно. Кожен присутній член має тільки один голос. Голосування на основі пленіпотенцій (уповноважень) або телефонічних запитів не дозволене.

§ 37. У принципі член може голосувати за або проти внеску. Однак він може цілком здержатись від голосування. Ухвали й рішення приймаються звичайною більшістю голосів, а на випадок рівності голосів, голос проводячого рішає. Проте, в таких випадках, як покликання пресвітера, вибору дияконів, набуття чи продажу церковного маєтку, зміни цієї конституції, приєднання або виступу Церкви з конвенції чи союзу і в інших важливих рішеннях вимагається однозгідності або більшості не менше $\frac{3}{4}$ присутніх, а під час голосування не сміє бути неутральних. Спеціальні вимоги відносяться до прийняття й вилучення членів, як також до покликання пресвітера, його резигнації, відкликання й суспензи.

§ 38. До компетенції Загальних Членських Зборів належать зокрема такі справи: Покликання пресвітера; вибір проводячого, дияконів, членів Церковної Ради, членів Контрольної Комісії, суперінтендента Недільної Школи та членів усіх інших церковних комітетів і комісій; приймати нових членів і рішати про їхнє вибуття з Церкви; прийняття Статуту й нагляд за його додержуванням; затвердження церковного бюджету; контролю й нагляд за працею Церковної Ради; вибір церковних делегатів; церковне судочинство й розгляд усіх інших справ, що відносяться до праці й майна Церкви.

§ 39. Кожна ухвала й рішення входять у силу з моментом прийняття її Загальними Членськими Зборами. Протокол зборів підписує проводячий і секретар Церкви.

Церковна Рада

§ 40. Виконавчим і керівним органом Української Євангельсько-Баптистської Церкви в

е Церковна Рада. Вона, як орган церковного управління, завідує всіма справами Церкви, провадить духовно-місійну, релігійно-педагогічну, харитативну й адміністративно-господарчу працю на основі Божого слова, цієї Конституції й ухвал Загальних Членських Зборів.

Зокрема Церковна Рада дбає, щоб регулярно відбувалися публічні богослуження й навчання в Недільній Школі для всіх кляс; репрезентує Церкву; розпоряджується всіма матеріяльними засобами Церкви й піклується її маєтково-господарчими справами; скликає Загальні Членські Збори; приготує на членські збори відповідні звіти, кошториси, пляни праці, опрацює бюджетний прелімінар (проект церковних прибутків і видатків) й накреслює денний порядок загальних зборів; підготує всі заяви про хрещення, прийняття, вибуття й вилучення членів з Церкви та вирішує всі пекучі справи й підготує внески для остаточного затвердження їх Загальними Членськими Зборами.

§ 41. Церковна Рада може призначити спеціальні комісії, а зокрема дослідчу ("Fact Finding Committee") для розгляду якогось важливого питання, дослідження якоїсь справи, зібрання матеріялів, переслухання свідків і коментаторів, вислухання опіній, списання протоколів і передання цього всього, як підготівного матеріялу, для вжитку й кінцевого полагодження Загальним Членським Зборам.

§ 42. Церковна Рада складається з пресвітера, провідного, заступника провідного, членів Комітету Дияконів, секретаря, скарбника, суперінтендента Недільної Школи й інших вибраних членів і церковних працівників.

§ 43. Пресвітер, диригент, органістка, скарбник, секретар й інші церковні працівники можуть отримувати з церковної каси відповідну винагороду за обопільним домовленням.

Пресвітер, його покликання, резигнація, відкликання й суспенза

§ 44. За Словом Божим щодо служіння в Церкві існують пресвітери й диякони. Перші головним чином проповідують Святу Євангелію й виконують душпастирську працю; диякони нато-

мість займаються діловими справами Церкви, або, вживаючи метафоричної мови, вони дбають і піклуються "потрійним столом": церковним, проповідника й бідних, цебто дбають про Вечерю Господню й утримання Церкви, про матеріяльне забезпечення пресвітера і його родини та про допомогу бідним.

§ 45. Річні Загальні Збори або надзвичайні, на пропозицію Комітету Дияконів, таємним голосуванням однозгідно або більшістю не менше $\frac{3}{4}$ голосів покликають пресвітера чи кандидата в пресвітери, ґрунтовно перевірили прикмети його характеру, освіту й духовні кваліфікації. Зокрема пресвітер повинен мати щонайменше 24 роки, закінчити відповідну загальну й теологічну школу, мати зразковий християнський характер і по-Божому рядити своїм домом, навчати дітей своїх послуху та чесною працею заробляти щоденний кусник хліба (Тита 1:5-9; 1 Тимофія 3:1-7; Івана 21:15-16).

Прийнявши покликання Церкви на пресвітера, проповідник із своєю родиною повинні стати членами цієї Церкви.

Пресвітер не може на власну руку, без попереднього порозуміння та згоди Церковної Ради, запрошувати бесідників, щоб правила богослуженням та проповідували в цій Церкві.

§ 46. Пресвітер може з власної ініціативи залишити служіння в Церкві або на братню однозгідну вимогу Комітету Дияконів, щоб таким чином запевнити єдність Церкви й успішний розвиток Божого діла. Якщо не був укладений спеціальний договір, проповідникові треба заплатити наперед 3-місячну платню від дати прийняття його резигнації або відкликання його від активного пресвітерства в цій Церкві. Резигнацію й відкликання проповідника мають затвердити Загальні Членські Збори.

Ординаційний Комітет УЄБО Східньої Канади, покликаний у даному конференційному році ординувати проповідників і місіонерів, за однозгідною постановою Комітету Дияконів на внесок Загальних Членських Зборів може суспендувати з пастирства (позбавити виконання душпастирських обов'язків) негідного проповідника за гріхи, точно окреслені в Святому Письмі.

Комітет Дияконів і проводячий Громади

§ 47. Комітет Дияконів складається щонайменше з 5 членів, вибраних на річних Загальних Членських Зборах однозгідно або більшістю не менше $\frac{3}{4}$ голосів. Звичайними членами Комітету Дияконів можуть бути ті брати, які скінчили щонайменше 25 років життя, є членами цієї Церкви бодай 4 роки й відповідають усім новозаповітним кваліфікаціям свого покликання (Дії Ап. 6:3; 1 Тимофія 3:8-12). Річні збори кожного разу можуть перевибрати попередніх членів до Комітету Дияконів або вибрати нових.

§ 48. Річні Загальні Членські Збори на пропозицію Церковної Ради однозгідно або більшістю не менше $\frac{3}{4}$ голосів ухвалюють ординувати в диякони того брата, який упродовж щонайменше 4 послідовних років був перевибраний на звичайного члена Комітету Дияконів і має на це відповідні кваліфікації.

Диякони, як і пресвітери, ординуються на все життя. Однак це не означає, що вони конче весь час мають бути в активному служінні. Річні Загальні Членські Збори мають право вибрати до активного служіння в Церкві тих братів, яких Бог покликав і найбільше обдарував задовільно виконувати це служіння в даному часі.

§ 49. Річні Загальні Членські Збори вибирають на проводячого, по змозі, голову Комітету Дияконів або когось з дияконів, який автоматично стає заступником пресвітера. Проводячий головує на всіх членських зборах і засіданнях Церковної Ради та виконує всі інші обов'язки, зв'язані з його становищем, покладені на нього Церквою.

§ 50. Річні Загальні Збори можуть вибрати звичайною більшістю голосів пресвітера на проводячого. В такому випадку голова Комітету Дияконів не керує загальними зборами та засіданнями Церковної Ради.

Однак, за вказівками Божого Слова, пресвітерові доцільніше не втручати в адміністративні й ділові справи Церкви, а весь свій час присвятити виключно для духовно-місійного й душпастирського служіння. "Нам не личить покинути Боже Сло-

во, і служити при столах. Отож, браття, виглядїть із-поміж себе 7 мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, — їх поставимо на службу оцю. А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні Слову" (Дії Ап. 6:2-3).

А все ж таки, коли церковна громада малá й поміж членами нема відповідного мужа, який міг би успішно керувати членськими зборами й засіданнями Церковної Ради, тоді необхідно, щоб пресвітер виконував і обов'язки проводячого Громади.

§ 51. Засідання Комітету Дияконів відбуваються раз на місяць. У разі потреби їх може скликати довільного часу проводячий сам із власної ініціативи або на домагання 2 членів Комітету Дияконів.

Мужі довір'я (Trustees)

§ 52. Проводячий, члени Комітету Дияконів, секретар і скарбник, діючи з доручення Церкви перед органами державної й муніципальної влади, автоматично приймають на себе урядову назву мужів довір'я. Обов'язком мужів довір'я є доглядати за церковним будинком і церковним інвентарем, як також купувати та продавати церковне рухоме й нерухоме майно. Документи про набуття та про перенесення власности на церковне майно мужі довір'я підписують тільки на підставі окремого рішення річних Загальних Членських Зборів або Надзвичайних, схваленого однозгідно чи більшістю не менше $\frac{3}{4}$ присутніх голосів.

Секретар, скарбник і їхні заступники

§ 53. Секретаря, заступника секретаря, скарбника й заступника скарбника річні Загальні Членські Збори вибирають звичайною більшістю голосів із-поміж присутніх членів.

§ 54. До обов'язків секретаря належить вести протоколи членських зборів і засідань Церковної Ради, провадити церковну кореспонденцію, записувати в окремій книзі одержані й вислані листи, вести реєстр членів, виписувати членам поручальні грамоти, членські посвідки, посвідки хрещення, зберігати церковну печатку, документи й кореспонденцію, вести церковний

літопис, завідувати церковним архівом, підписувати важливіші документи та грамоти разом із проводячим чи пресвітером і виконувати всі інші обов'язки, доручені йому Церквою. Заступник секретаря виконує обов'язки секретаря в часі його відсутності або неспроможности вести секретарство.

§ 55. До обов'язків скарбника належить вести касову й інвентарну книгу, виставляти квитанції, виготовляти фінансові звіти, складати до 3 днів одержані фонди в депозитових установах, — Церковна Рада може окремою постановою створити фонд, який не смі перевищувати \$200.00, і уповноважити скарбника зберігати цю суму готівкою для спеціально визначених нею цілей і потреб, — підписувати чеки з контрасигнатою проводячого Громади, зберігати всі бухгалтерські книги, рахунки й банкову книжечку, які повинні бути доступні Контрольній Комісії, пресвітерові та проводячому Церкви для перегляду; зберігати договори, контракти, гіпотечні документи, грамоти перенесення власности на рухоме й нерухоме майно, асекураційні документи, записяжні посвідки й виконувати всі інші обов'язки, доручені йому Церквою.

Заступник скарбника виконує обов'язки скарбника в часі його відсутности або неспроможности виконувати фінансових операцій і вести книговодство.

§ 56. Обов'язки секретаря та скарбника може виконувати одна й та ж особа

Контрольна Комісія

§ 57. Контрольна Комісія складається з 3 членів, вибраних звичайною більшістю голосів на річних Загальних Членських Зборах. Контрольна Комісія визначає з-поміж себе голову та секретаря.

Засідання Контрольної Комісії відбувається раз на рік перед річними членськими зборами. Голова Контрольної Комісії має право скликати засідання в довільний час з власної ініціативи або на вимогу членів Контрольної Комісії.

Контрольна Комісія перевіряє церковне книговодство, рахунки, звіти, зів'язання, фінансовий стан і всі ділові операції Церкви й керованих нею установ. Контрольна Комісія має пра-

во доступу до всіх бухгалтерських книг, протоколів і церковної кореспонденції. Про наслідки своєї діяльности Контрольна Комісія подає Загальним Членським Зборам справоздання в писаній формі.

Недільна Школа

§ 58. Провід Недільної Школи складається з суперінтендента, вибраного звичайною більшістю голосів на річних Загальних Членських Зборах, і з учительського персоналу, якого назначає суперінтендент Недільної Школи за попереднім порозумінням та згодою Комітету Дияконів. Крім цього, Недільна Школа вибирає з-поміж учнів звичайною більшістю голосів секретаря та скарбника.

Диригент, органіст, комітети й комісії

§ 59. Диригент і органіст потверджуються або вибираються звичайною більшістю голосів на Річних Загальних Членських Зборах. У разі потреби, членські збори вибирають з-поміж себе потрібні комітети й комісії, як, наприклад: номінаційний, фінансовий, евангелізаційний, бюджетний, пресовий, статутувий тощо.

Розділ VII

ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ГРОМАДИ

§ 60. Ця Громада може припинити свою церковно-місійну діяльність і організаційно бути розв'язаною з причини переселення її членів до інших місцевостей, розбиття членів в наслідок поширення небаптистських принципів, переслідування, воєнних дій тощо. На випадок припинення діяльності або розв'язання цієї Громади, все її рухоме й нерухоме майно, по виплаті всіх видатків і зобов'язань Громади, переходить на власність УЄБО Східної Канади або передається під заряд подібної баптистської організації, яку вкажуть членські збори.

Розділ VIII СТАТУТ (КОНСТИТУЦІЯ)

§ 61. Цей Статут входить у силу з днем прийняття його на Річних Загальних Членських Зборах однозгідно або більшістю не менше $\frac{3}{4}$ голосів.

§ 62. Церква може видати нові постанови, як також доповнити, змінити й відкликати параграфи цього Статуту тільки на Річних Загальних Зборах однозгідно або більшістю не менше $\frac{3}{4}$ голосів.

Розділ IX ЗАГАЛЬНІ ПОСТАНОВИ

§ 63. Діловий рік цієї Церкви кінчається 31-го грудня кожного року.

§ 64. На випадок розбіжностей між українським текстом і англійським або французьким, український текст цієї Конституції є правосильний.

§ 65. У разі потреби поповнити церковні уряди, Загальні чи Надзвичайні Членські Збори покликають шляхом вибору нових осіб на вакантні місця.

§ 66. Церковні станиці й місійні громади, що дістають грошову підтримку з каси УЄБО Східньої Канади, не можуть без попереднього порозуміння, згоди та потвердження Комітету й Конференції УЄБО Східньої Канади приймати духовного працівника, як також на власну руку вповідати йому місійно-церковну обслугу в своїй громаді чи станиці.

ЛІТЕРАТУРА

- CANADIAN BAPTIST MINISTER'S HANDBOOK, produced and published by the Literature Committee, the Baptist Federation of Canada, 1955.
- J. Newton Brown, D.D., THE BAPTIST CHURCH MANUAL, published by the American Baptist Publication Society, Philadelphia, 1950.
- F. M. McConnell, D.D., MCCONNELL'S MANUAL FOR BAPTIST CHURCHES, the Judson Press, Philadelphia, 1954.
- CONSTITUTION AND DOCTRINAL STATEMENT OF THE REGULAR BAPTIST MISSIONARY FELLOWSHIP, Calgary, 1936.
- GLAUBENSBEKENNTNIS UND VERFASSUNG DER GEMEINDEN GLÄUBIG GETAUFTEN CHRISTEN (BAPTISTEN), 25 veränderte Auflage, Verlagshaus der deutschen Baptisten, Kassel.
- Dr. Hans Liermann, DEUTSCHES EVANGELISCHES KIRCHENRECHT, Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart, 1933.
- DER HEIDELBERGER KATECHISMUS, herausgegeben von der Lippischen Landeskirche, Essen, 1938.
- D. Ph. Bachmann, DIE AUGSBURGISCHE KONFESSION, 14. Auflage, A. Deichertische Verlagsbuchhandlung, Leipzig, 1933.
- VERFASSUNG DES BUNDES EVANGELISCH-FREIKIRCHLICHER GEMEINDE IN DEUTSCHLAND, Berlin, 1941.
- GLAUBENSBEKENNTNIS DES BUNDES EVANGELISCH-FREIKIRCHLICHER GEMEINDEN IN DEUTSCHLAND, Kassel.
- ИСПОВЕДАНИЕ ВЕРЫ ХРИСТИАН-БАПТИСТОВ, издание Русско-Украинского Союза Евангельских Христиан БAPTISTОВ в США, 1961.
- И. С. Проханов, ВЕРОУЧЕНИЕ ЕВАНГЕЛЬСКИХ ХРИСТИАН, издание Всемирного Союза Евангельских Христиан, 1961.
- Архиеп. Иосиф Сліпий, ТАЙНА ПРЕСВ. СВХАРИСТІЇ, Библиотека Логосу том XIII, Йорктон, Саск., 1957.
- о. Андрій Г. Трух, ЧСВВ, КАТОЛИЦЬКИЙ КАТЕХИЗМ, Видавництво оо. Василян, Торонто, 1957.
- СТАТУТ І ПРАВИЛА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, видання Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Вінніпег, 1956.
- ВІРОВИЗНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОЇ ЦЕРКВИ, видання "Дороги Правди", Німеччина, 1948.
- Т. Ярчук, ЕВАНГЕЛИЦЬКЕ ВИЗНАННЯ ВІРИ, Станиславів, 1933.
- ХРИСТІЯНСЬКИЙ КАТЕХИЗМ, виданий владою Незалежної Грецької Церкви в Канаді, Вінніпег, 1904.
- КАТЕХИЗМ, видано заходами Франса Дрессельгойса, пастора Евангельсько-Реформованої Церкви, Гільверзум, Голляндія, 1934.
- КОНСТИТУЦІЯ І ПРАВА СЛАВ'ЯНСЬКИХ ВІДДІЛІВ ГРОМАД П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ У КАНАДІ, Торонто.
- СТАТУТ І ВІРОУЧЕННЯ ХРИСТІЯН ЕВАНГЕЛЬСЬКОЇ ВІРИ В КАНАДІ, 1950.